

ως καὶ ὁ Οὐάλης, ἂν καὶ δὲν ἦσαν μεγάλως ἀφω-
σμημένοι εἰς τὸν χριστιανισμόν, δὲν εἶχον ὅμως οὔτε
δύνασιν οὔτε καιρὸν νὰ πράξωσιν ὑπὲρ τῆς Ἑλλά-
δος, ὅτι ἐβουλεύθη καὶ ἐπράξεν ὁ Ἰουλιανός. Ἡ εἰ-
δωλολατρεία, τοῦ μὲν ἐσχάτου αὐτῆς ἐξωτερικοῦ ἐρει-
σμοῦ στερηθεῖσα, ἀμοιροῦσα δὲ οἰκείας δυνάμεως,
ἐπέκλυεν ἤδη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὴν ὑπερ-
βουσαν ἰσχὺν τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας. Ὅτι ὁ
σκαπὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἦτο, διὰ γενικῆς ἀνοχῆς νὰ ἀνα-
γκασθῇ πᾶσαν θρησκευτικὴν καταδίωξιν καὶ ὅτι ἰ-
δίως ἐπέτρεψε τοῖς ἐθνικοῖς τὴν ἐλευθέραν χρῆσιν
τῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν, τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ τοῦ
λόγου τὸν ὁποῖον ὁ ῥήτωρ Θεμίστιος ἐξεφώνησε πρὸς
τὸν αὐτοκράτορα ἐκεῖνον καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ σύγκλητος
τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἐχαιρέτιζεν ὡς ὑπα-
τον. Δι' ἐπιμελείας τοῦ ἀνθυπάτου τῆς Ἀχαΐας Πραι-
τεξτάτου, ὁ αὐτοκράτωρ Οὐαλεντινιανὸς ἐπέτρεψεν
ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι εἰσέτι ὑφισταμένων μυστη-
ρίων ἐξαίρεσιν τῆς γενικῆς ἀπαγορεύσεως τῶν νυ-
κτελίων θυσιῶν, τὴν ὁποίαν μικρὸν μετὰ τὴν ἀναγό-
ρυσίν του ἐξέδωκεν, ἀλλὰ ῥητῶς διατάξας, ὅτι πρὸς
τὴν τέλει τῶν ὀφείλων νὰ τηρῶσι τὰ πάτρια ἔθνη.
Καὶ αὐτὸς ὁ τὴν τοῦ Ἀρειανοῦ πλάνην πρεσβεύσας
Οὐάλης κατεδίωξε πολὺ σφοδρότερον τοὺς ὀρθοδό-
ξους χριστιανούς ἢ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐθνι-
κοὺς εἰς οὓς ἐπέτρεψε νὰ τελῶσι μετὰ πλείστης
ἐλευθερίας τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν.

Πρῶτος τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ὁ Γρατιαν-
ὸς ἀπέβαλε τὸ πάτριον τοῦ ἀρχιερέως (Pontifex
Maximus) ἀξίωμα, ὡς ἀσυμβίβαστον μετὰ τὸν Χρι-
στιανισμόν καὶ συμφώνως μετὰ αὐτὸν ὁ Θεοδόσιος ἀπε-
βαίβη δεινὸς πολέμιος πάσης ἐθνικῆς θρησκείας καὶ
λατρείας. Ἐπὶ αὐστηροτάταις χρηματικαῖς ποιναῖς
καὶ ἐπὶ ποινῇ θανάτου ἀπηγορεύθησαν αἱ θυσίαι, αἱ
αἰωνοσκοπίαι καὶ αἱ προσκυνήσεις τῶν εἰδώλων, ἡ εἰς
τοὺς ἐρήμους ναοὺς προσέλευσις καὶ πᾶσα ἐνὶ λόγῳ
ἐρημία ἢ μυστικὴ κατὰ τὰ ἐθνικὰ ἔθιμα ἱεροπραξία.
οἱ δὲ περὶ τούτου ἐκδοθέντες νόμοι ἐξετελέσθησαν ἤδη
αὐστηρότατα. Μετέπειτα ὁ Ἀρκαδιος ἐρρίψεν εἰς ἔδα-
ρος τοὺς τελευταίους σαθροὺς χιῶνας τοῦ Ἑλληνικοῦ
θρησκευματος, ἀφαιρέσας, ἐν ἔτει 396, ἀπὸ τοῦ
ἱερέως, τοὺς προϊσταμένους, τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς
ἱεροφάντας τῶν ἀρχαίων ἱερῶν, τὰ πάτρια αὐτῶν
προνόμια καὶ δίκαια· μετὰ δὲ τινὰς ἐνιαυτοὺς διέταξε
νὰ καταστραφῶσι τὰ ἱερά καὶ νὰ χρησιμεύσωσι τὰ
ἱερίπια αὐτῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν δημοσίων κα-
ταστημάτων, ὁδῶν, γεφυρῶν καὶ ὑδραγωγείων. Τε-
λευταῖον αἱ μετ' ὀλίγον ἐπελθοῦσαι μεγάλαι βαρβα-
ρικαὶ εἰσβολαὶ συνεπλήρωσαν τὸ ἔργον τῆς καταστρο-
φῆς τῆς εἰδωλολατρείας.

Ἐκτοτε οἱ πανταχόθεν καταδιωκόμενοι λατῖραι τοῦ
ἀρχαίου θρησκευματος ἐζήτησαν καταφυγὴν εἰς τὰ
ἐρμηνότερα τῶν ἐπαρχιῶν μέρη, ὅπου ἐπὶ πολὺν χρόνον
ἔτελουν τὰς λατρείας αὐτῶν εἰς εὐτελεῖς καὶ αὐ-
τομάτους πανηγύρεις. Εἰς δὲ τὰς πόλεις ἐξεναντίας
ἐμάχεν ὁ Χριστιανισμός, καὶ ἀπὸ τοῦδε οἱ ἀρχιε-
πισκοποὶ καὶ οἱ ἐπίσκοποι τῆς Κορίνθου, τῶν Πα-
τρῶν, τῶν Θεῶν, τῆς Λαρίσσης, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς

Σπάρτης κλπ. ἀποδεικνύονται ἐκάστοτε γενναῖοι ὑ-
πέρμαχοι καὶ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀλ-
λ' ὅτι ὑπῆρχον ἐτι εἰδωλολάτραι καὶ οὐκ ὀλίγοι,
μαρτυροῦσιν αἱ κατ' αὐτῶν διατάξεις Θεοδοσίου τοῦ
Νεωτέρου, ὅστις κατὰ τὸν Θεοδώρητον, ἐν ἔτει 426,
ἦτοι κατέσκαψεν, ἦτοι εἰς χριστιανικὰ ἱερά μετεποίησε
τοὺς τελευταίους τῶν εἰδώλων βωμούς. Καὶ πάλιν
ἔχνη τινὰ αὐτῶν ἐσώζοντο καθ' ὅλην τὴν πέμπτην
ἐκατονταετηρίδα, αἱ δὲ μάταιαι περὶ τῆς καταλύ-
σεως τοῦ Ἑλληνικοῦ θρησκευματος μεμψιμοιρίαι ἀν-
τήχουν εἰσέτι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς τῶν Ἀθηνῶν
σχολὰς, μέχρις οὗ ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ὁ Α' οὐ
διέταξε κατὰ τὴν ἐπομένην ἑκτὴν ἐκατονταετηρίδα
καὶ τῶν σχολῶν αὐτῶν τὴν ὀριστικὴν κατάργησιν.

ΠΕΡΙ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ ΚΑ- ΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ.

Ἡ Ἀσία, ὅθεν ἀνέλαμψεν ὁ πρῶτος τῶν σῶτων
καὶ τοῦ πολιτισμοῦ σπινθήρ, ὅθεν ἐλάβομεν τὴν ἀρ-
χὴν ὧλων σχεδὸν τῶν ἐπιστημῶν, εἶναι καὶ σήμερον
ἀξία μελέτης, ὅχι μόνον διὰ τὰ ἔθιμα, τὸν χαρακτή-
ρα, τὰς τελετάς, τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ θρησκευματα
τῶν κατοίκων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ μυστηριώδη τεχνά-
σματα, τὰς κρυφίας, ἢ, κυριολεκτικώτερον, τὰς μα-
γικὰς γνώσεις, τῶν ὁποίων ἦσαν ἄλλοτε κάτοχοι
μόνοι οἱ ἀρχηγοὶ καὶ οἱ ἱερεῖς αὐτῆς.

Εἰς τινὰ ἐκ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων τῆς
Πανδώρας, κατεχωρίσαμεν συντόμους τινὰς πραγ-
ματείας περὶ διαφορῶν ἐκ τῶν ἀντικειμένων τούτων.
Ἄν καὶ κατοικοῦντες πλησίον τῆς Ἀσίας, καὶ ἐπι-
μιχθέντες πολὺ ἄλλοτε μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς, ὀλί-
γον ὅμως γνωρίζομεν τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ αἷτια πολ-
λῶν θρησκευτικῶν ἢ ἄλλων βιωτικῶν ἐθίμων, καὶ
τοῦτο, ἡ διότι, ζητοῦντες τὰ δυσκαταληπτότερα,
ὀλιγωροῦμεν νὰ ἀνερευνησώμεν, ὡς οἱ πολλοὶ τῶν ἀν-
θρώπων, τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ διότι, ὑποκύ-
πτοντες εἰς προλήψεις, ἐξελαμβάνομεν αὐτὰ ὡς
ἀπλῆς δεισιδαιμονίας ἢ γοητείας ἀποκρήματα. Οὐ-
τωπως, π. χ. ἐθεωρήσαμεν ἀνέκαθεν τὴν μαγείαν καὶ
τοὺς μάγους, τοὺς ὁποῖους ἔπρεπεν ἴσως νὰ κατα-
φρονῶμεν ὀλιγώτερον μετὰ τὰς νεωτέρας κατὰ τὴν
Εὐρώπην ἀνακαλύψεις τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως.

Ἡ μαγεία, ἥτις περὶσσιτὶ ὀνομάζεται σοφία, ἐξελ-
θοῦσα, ὡς φαίνεται, τὸ πρῶτον ἐκ τῆς Ἰνδίας, διέβη
διὰ τῆς Μεγάλης Ἀσίας καὶ ἐφθασεν εἰς Αἴγυπτον,
ὅπου καὶ σήμερον σώζονται ἄπειρα μνημεῖα ἐφ' ὧν ἐ-
χαράχθη ἡ ἱστορία αὐτῆς διὰ χαρακτήρων ἀνεξαλεί-
πτων. Ἡ ἡχὼ τῶν Θεῶν, τῆς Μέμφιδος καὶ τῆς
Μερόης, ἐπαναλαμβάνει καὶ σήμερον τοὺς χρησμούς
καὶ τὰ μυστήρια τῶν ναῶν τοῦ Ἀμμωνος. Ἡ μα-
γεία ἤκμασε συγχρόνως καὶ ἐν Περσίᾳ, καὶ διὰ τῶν
ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλληνικῶν ἀποικιῶν διεδόθη κατὰ
τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ καθ' ὅλην τὴν Δύσιν.

Μετὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους χρόνους, ἐνῶ ἡ βαρ-
βαρότης κατεκάλυπτε διὰ τοῦ σκότους τὴν Εὐρώπην,

ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπέλαμψε καὶ πάλιν τὸ φῶς. Κατὰ τὸν Η'. αἰῶνα οἱ Ἀραβες νικηταὶ εἰσέγαγον εἰς τὴν Δύσιν τὰς ἀστρονομικὰς, φιλοσοφικὰς, καὶ ἀρχιτεκτονικὰς γνώσεις καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῶν. Ναὶ μὲν ὁ Μωάμεθ ἀπηγόρευσε διὰ τοῦ Κορανίου, ὡς ἐναντία τῆς ὀρθοδοξίας, τὰ μυστήρια τέχνης ἥτις, μετὰ τὴν ἐπέκτασιν τῶν φώτων εἶχε μεταβῆ ἀπὸ τῶν ἱερῶν καὶ ἀρχηγῶν εἰς τοὺς ἰατροὺς, τοὺς μάγους, τοὺς νεχρομάντις καὶ ἄλλους. αὐτὰ ὁμῶς διεσώθησαν ἀκέραια καὶ μέχρι τῆς σήμερον.

Υπάρχουσι πολλοὶ οἱ ἀξιοῦντες κατὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν ὅτι κατέχουσι τὴν τέχνην τῆς μαγείας· ὅλοι δὲ, εἰς ὅποιανδήποτε αἵρεσιν καὶ ἂν ἀνήκωσιν, εἶναι μέλη τῶν διαφόρων ταγμάτων τῶν δερβίσιδων, οἵτινες θεωροῦνται θεόπνευστοι. Δερβίσις εἶναι λέξις περσικὴ σημαίνουσα κατώφλιον πύλης, μεταφορικῶς δὲ πνεῦμα ταπεινώσεως, βίου μοναστικοῦ καὶ καρτερίας. Καὶ διεξοδικόν ἀλλὰ καὶ ὀχληρὸν εἶναι τὸ νὰ περιγράψωμεν ὅλας τὰς αἵρέσεις αὐτῶν ἀριθμουμένας ὑπὲρ τὰς τριάκοντα, καθὼς καὶ τὰς κτηνώδεις καὶ πολλάκις φρικτὰς αὐτῶν τελετὰς. Ἐλεεινολογήσαμεν τὸν ἄνθρωπον ὅταν ἴδομεν ἐν Χρυσοπόλει (Σκούταρι) τῆς Ἀσίας, δερβίσιδας βρυχωμένους, ἀρρίζοντας, καὶ κορυθαντιῶντας ὡς κτήνη, καὶ ἐμπηγνύοντας ἐγχειρίδια, ἐν μέσῳ χορῶν ἐπιληπτικῶν, εἰς τὰς παρειὰς αὐτῶν, εἰς δὲ τὰ στόματα εἰσάγοντας σιδήρεον πεπυρακτωμένον· καὶ ταῦτα, πρὸς θεολογίαν τοῦ ὕψιστου! Θέλομεν ὁμῶς ὁμιλήσει περὶ εὐγενεστέρου, σοφωτέρου καὶ φιλάνθρωποτέρου τάγματος, τοῦ τῶν *Μεβλεβίδων* ἢ περιστρόφων, τῶν ὁποίων τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναὸν ἐδημοσιεύσαμεν διὰ τοῦ φυλλαδίου Θ'. τῆς *Πανδώρας*. Ἰσως ὁ χορὸς αὐτῶν φαίνεται εἰς πολλοὺς περίεργος τρόπος αἰνέσεως, δὲν προσβάλλει ὁμῶς οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐδὲ τὴν ἀκοήν. Ὁ ναὸς αὐτῶν ὀνομάζεται *Τεκές*, ὁ χορὸς *σεμά*, καὶ ἡ αἴθουσα τῶν γυμνασμάτων *σεμά-γανι*. Χορεύουσι δὲ ἐννέα, ἐνδεκά ἢ δεκατρεῖς συγχρόνως καὶ δὲν ὁμιλοῦσι διόλου. Στρεφόμενοι γυμνάποδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρνης, ἔχουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστοὺς καὶ τοὺς βραχίονας τεταμένους, καὶ φοροῦσι μανδύην πλατὺν καὶ λευκὸν ὡς φουστανέλλαν ἀλλὰ ποδῆρη, καὶ πῖλον κωνοειδῆ καὶ ὑψηλόν. Ἡ μουσικὴ συγκροτεῖται ὑπὸ τυμπάνων καὶ κειῶν (εἶδος αὐλῶν,) καὶ εἶναι γλυκεῖα, παθητικὴ, ἡδονικωτάτη, καὶ πρὸ πάντων ἰδιόρρυθμος.

Ὁ βραδὺς καὶ συνεχὴς οὗτος στρόβιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τσαούτης μουσικῆς, τὴν ὁποίαν οἱ δερβίσιδες ἀκούουσιν ἐκ νηπιότητος, ἐξάπτει τὴν φαντασίαν καὶ ρίπτει αὐτοὺς εἰς ἀληθῆ ἐκστασιν, δι' ἧς συγκοινωνοῦσιν, ὡς λέγεται, μετὰ τῶν ἀστέρων, τῶν ὁποίων μιμοῦνται τὴν διπλὴν κίνησιν στρεφόμενοι περὶ ἑαυτοὺς, καὶ περὶ τὴν αἴθουσαν. Ἡ περιστροφή αὕτη ἐπενεργοῦσα ἐπὶ τοῦ ἐγκεφάλου προξενεῖ εἰδός τι κατὰληψέως, ἀναισθησίας, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ πλανᾶται εἰς χάος καὶ ἀπαλλοτριεῖται τῶν ἐγκοσμίων.

Αἱ κοινότητες τῶν *μεβλεβίδων* πλοῦσαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ζῶσι μετὰ πολλῆς λιτότητος διὰ νὰ θανέμωσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ περισσεῦον τοῦ εἰσοδήματος. Οἱ δερβίσιδες τοῦ ἐν Σταυροδρομίῳ τῆς Κων-

σταντινουπόλεως *τεκέ*, δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν εὐεργεταὶ τοῦ μέρου, ἐκείνου, καὶ ὁ σεβάμιος *σεμά* ἢ ἡγούμενος αὐτῶν ἀγαπᾶται παρὰ πάντων, καὶ πολυλάτεις καλούμενος δίδει τυμβουλὰς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Σουλτάνον. Δι' ὃ πολλοὶ λέγουσιν ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη εἶναι πολιτικὴ, καὶ ἐπειδὴ τὰ μέλη αὐτῆς ἐπαγγέλλονται ἔργα ἐξοικειοῦντα αὐτοὺς μετὰ τοῦ λαοῦ, ὑποτίθενται ὄργανα μυστικὰ τῆς ἀστυνομίας.

Ὁ λαὸς θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς ἁγίους, καὶ ποτὲ δὲν γίνεται ἐκτρατεία χωρὶς νὰ καθαγιαζέται καὶ ὑπὸ τῆς παρουσίας δερβίσιδων. Ἑρμηνεύουσι τὰ ὄνειρα καὶ θεραπεύουσι διὰ πνευματικῶν ἱατρικῶν, ἥτοι διὰ ψύσεων καὶ εὐχῶν, τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς νόσους. Θέτουσι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀσθενῶν, ἐμφυσῶσι μυστηριωδῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου, τῶν ὀφθαλμῶν ἢ τῶν ὠτίων αὐτῶν, ψάουσιν τὸ πάσχον μέρος, καὶ διώκουσι τὴν νόσον διὰ χειρονομιῶν καὶ ἀραβικῶν προσευχῶν. Ἀλλὰ μετὰ αὐτῶν φημίζονται ὡς μᾶλλον θαυματουργοὶ οἱ *ἐμύριδες*, ἀπόγονοι τῆς θυγατρὸς τοῦ Μωάμεθ Φατιμῆς, οἵτινες φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς, ὡς σημεῖον διακριτικόν, κεφαλοδέσμιον πράσινον. Δίδοντες εἰς τοὺς ἀρρώστους μικροὺς κυλίνδρους χαρτίνους, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι γεγραμμένοι περικύβητος τοῦ Κορανίου, διατάττουσι, τούτους μὲν νὰ ρίψωσιν αὐτοὺς ἐντὸς ποτηρίου καὶ νὰ πίωσι τὸ ὕδωρ, ἄλλους δὲ νὰ τοὺς φέρωσιν ἐν εἰδει περιάπτου. Καταδεικνύουσι τοὺς κλέπτας καὶ ἀνκαλύπτουσι τὰ κλαπέντα, καὶ ἐξορκίζουσι τὴν βασκανίαν γράφοντες διὰ κολλυρίου ἐπὶ τῶν μετώπων τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ ἀραβικοῦ ἀλφαβήτου.

Εἰς τὴν Αἴγυπτον καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀλγερίαν εὐρίσκονται μάγοι μαγνητίζοντες τοὺς ἄλλους, ἐργόμενοι ὅλοι ἐκ Μαρόκου. Ὅταν οἱ Ἀραβες πάσχωσι νόσον τὴν ὁποίαν ἀδυνατεῖ νὰ θεραπεύσῃ ἡ ἱατρικὴ, προσφεύγουσιν εἰς γόητας καὶ μάγους· οὗτοι δὲ μεταβαίνουσιν ἐν τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πάσχοντος, εἰσέρχονται εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἱσταμένοι ὀρθοὶ ταλαντεύονται ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἄλλου ποδός. Καθόσον δὲ οἱ τόνοι τῆς μουσικῆς αὐξάνουσι καὶ γίνονται ζωηρότεροι, κατὰ τοσοῦτον καὶ αἱ κινήσεις αὐτῶν γίνονται γοργότεραι. Γυνὴ τις παρούσα ἐρεθίζει τοὺς μάγους διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ κτύπου στύρακος (μεντζουβί). Μετ' ὀλίγον ὁ κινούμενος δαιμονιά, τὸ κεφαλοδέσμιόν του πίπτει, ἡ ζώνη του ἐκτυλίσσεται, οἱ ὀφθαλμοὶ του σκοτίζονται, καὶ αὐτοὶ περιθρέχεται ὑπὸ ἰδρώτος, καὶ στρεφόμενος περὶ ἑαυτὸν, κτυπᾷ τὴν ῥάχιν καὶ τὰ νῶτα του διὰ σχοινίου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐρχεται ὁ ἀσθενής. Ὁ μάγος, ὅλος τότε ἐν ἐκστάσει ἀτενίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀσκαρδαμυκτί, περιφέρει τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πάσχοντος, καὶ διατάττων αὐτὸν νὰ γονυκλιτήσῃ σφύρει τοὺς ἀγκῶνας τούτου ὀπισθεν τῆς ῥάχews ἕως οὗ προσεγγίσωσι καὶ τρίξωσι· τότε ὀνομάζει τὸ πάθος, προσδιορίζει τὴν θεραπείαν, καὶ προσεύχεται.

Ἀλλὰ μετὰ τῶν δερβίσιδων τούτων ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ ἀληθῶς γόητες, ἐξαπατῶντες τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μεταχειριζόμενοι μέγα ἐναντία πάσης

χρηστοθεΐας· ὥς τιοῦτοι δὲ διακρίνονται πρὸ πάντων οἱ μπεκτασίδες ἢ ἐπαΐται, οἵτινες, διὰ νὰ ἐξακώῃσι μεγαλητέραν ἐπιρροήν, ἀπ' ῥχονται εἰς τὴν Μέκκην καὶ ἀποκτῶσι τὸν τίτλον τοῦ χατζῆ. Ἐπὶ τοσούτον δὲ σέβονται αὐτοὺς τὰ πλήθη, ὥστε πολλάκις ἀποπλανῶσιν αὐτὰ διὰ ψευδῶν προφητειῶν καὶ ἀνάπτουσιν ἐπαναστάσεις. Περιηγηταὶ τινες διηγουνται ὅτι ἶδον πολλοὺς ἐξ αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον περιφερομένους γυμνοὺς εἰς τὰς ἀγυῖας, ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, ἵστικ' ὅχι μόνον δὲν ἠγανάνκει, ἀλλὰ καὶ ἐδίδε πλειό-

δευτάτην· τότε ρίπτονται κατὰ τοῦ ἐγθροῦ, καὶ τὸ δῆγμα αὐτῶν εἶναι θανατηφόρον. Ἄλλ' ὁ Ψύλλος τοὺς καταπράυνεν ἢ τοὺς ἠρέθιζε κατὰ θέλησιν συρίζων ποικιλοτρόπως. Ἐπιθυμῶν νὰ πληροφορηθῇ πῶς ἐγοήτευσεν τοὺς ὄφεις καὶ τοὺς σκορπίους, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ δώσῃ δείγματα τινὰ τῆς ἱκανότητός του, καὶ ἀφοῦ, διὰ νὰ καταστήσω ἀδύνατον πάντα δόλον, τὸν ἀπεγύμνωσα καὶ ἐκλείσα ἐντὸς κιβωτίου τοὺς ὄφεις τοῦ τὸν ὠδήγησα εἰς κήπον μέγαν. Ὁ Ψύλλος ἐγονυπέτησεν ἐν πρώτοις μεταξὺ τῶν

ἐτέρᾳ δείγματα σεβασμῶν πρὸς αὐτούς. Οἱ κλειστοὶ εἶναι γραμματικοί, (παρατηρητέον δὲ ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ γραμμασσία εἶναι κλάδος τῆς Ἀσιατικῆς,) καὶ λέγονται εἰς τὰς συνελεύσεις τῶν τοῦς χριστιανούς τοὺς ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐταιρίαν ταύτην, πιστεύοντες ὅτι εἶναι, ὥς καὶ αὐτοί, ἀπλῶς θεοσεβεῖς.

Εἶναι δὲ καὶ ἄλλη εἰρεσις τῶν βασιούμινων καλουμένη, ἔχουσα πρὸς δύναμιν τοῦ νὰ βασιλεύῃ τοὺς ὄφεις καὶ τοὺς σκορπίους· οὗτοι εἶναι οἱ Ψύλλοι τῶν ἀρχαίων, περὶ ὧν ὁμιλεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ὁ Στράβων, καὶ ὁ Αἰλιαδὴς, καὶ ἄλλοι. Οὗτοι, ὡς καὶ οἱ ἡμέτεροι γόγγοι, ἔχουσι καταγωγήν καὶ γλῶσσαν ἄγνωστον, κλέπτουσι, καὶ ὁρμαεῖς εἶναι αἰωνίως πτωχοί, καὶ κατέχουσι μυστικά τινὰ διὰ τῶν ἐπὶ αὐτῶν κερδαίνουσι τὸν ἔρπον αὐτῶν. Δίδουσι φίλτρα, προλέγουσι

φοινίκων καὶ τῶν βανανέων, παρὰ τὰς ῥίζας τῶν ὁποίων ἔτρεχε ῥύαξ, ἐπρόφερε λῆξεις τινὰς, καὶ ἀφοῦ ἐσύριξε πολλάκις ἀλλοκότως πῶς, ἶδον μετὰ δέκα ἢ δεκαπέντε λεπτά ἐρχομένην ἐχίδναν, καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλην, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀμέσως εἰς χεῖρας. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν ἐπέσθην ὅτι εἶχε τῶν τι τὴν δύναμιν περὶ ἧς ἐκχυλάτο, δύναμιν προερχομένην βεβαίως ἀπὸ τῆς περὶ τῶν ἔξεων τῶν ζώων τούτων ἐνδελεχοῦς μελέτης του. Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ μυηθῶ τὸ μυστήριον τοῦτο διὰ μέσου χρημάτων· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῶ εἰς διατύπωσιν τὴν ὁποίαν, τ' ὁμολογῶ, δὲν εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ ἐκπληρώσω μὲ ὅλον τὸν πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἔρωτά μου· ἔπρεπε, λέγω, νὰ ἐπιτρέψω εἰς τὸν κατήχητὴν νὰ πτύσῃ ἐντὸς τοῦ στόματός μου ὃ ἔκτος τούτων ὑπάρ-

τὴν τύχην, χορεύουσι καὶ ψάλλουσιν. α' Ἀπαντήσας μὲν τῶν ἡμερῶν, λέγει περιηγητὴς τις Γάλλος, ἕνα τῶν τῶν γοήτων δυσειδέστατον καὶ βρακενδύτην, παρεκάλεσα αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ τὸν ζωγραφίσω. Ἐφερεν ἐπὶ τῶν νώτων του σάκκον πλήρη ὡμῶν τὸν ὁποῖον ἀπέθεσε κατὰ γῆς, ἔπειτα, ἐσύριξε ἄγρια, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐξῆλθον τοῦ σάκκου καὶ ἀπαρτῶθησαν πλησίον του.

Οἱ ὄφεις οὗτοι ἔχουσι τεσσάρων ποδῶν μήκος, καὶ ὅταν ὀργισθῶσι συρίζουσι φρικτωδῶς, ἀνορθούμενοι ἀμφιταλαντεύονται, καὶ ἐκτοξεύουσι γλῶσσαν

χοῦσι καὶ ἄλλοι, εἰς ἄλλα τάγματα ἀνήκοντες, οἵτινες δὲ ἄλειφῶν, καὶ διὰ καπνισμάτων φέρουσι τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐσχάτως ἐρευρεθέντος αἰθέρος καὶ γλωροφορμίου, καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ, καὶ προξενοῦσι τὴν ἐκστασιν τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀγαπῶσι κατὰ τὴν Ἀσίαν μεταχειρίζονται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ φυτὸν Ἀγτζές ἢ κάρναβιν Ἰνδικήν, τὴν ὁποίαν οἱ μὲν ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον, ὁ δὲ Ὅμηρος ὠνόμασεν, ὡς τινες ὑποθέτουσι, νηπενθή.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ὅσα εἶπομεν δανεζόμεθα

παρά συγγράμματός τινος τοῦ κόμητος Λέοντος Λαβόρδου τὴν ἐφεξῆς διήγησιν.

«Θέλω ἀναφέρει ἐν μόνον γεγονὸς τὸ ὁποῖον μ' ἐφάνη ἄξιον νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν σπουδαιολογούντων. Ἦμην ἀπὸ πολλῶν μηνῶν εἰς τὸ Κάϊρον, (1827) ὅτε τις φίλος μου Ἀγγλος μὲ εἶπεν ὅτι μάγος τις ἐμελλε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου διὰ νὰ ἐνεργήσῃ μαγικὴν τινα πράξιν τὰ μάλιστα ὑπερφυῖ. Ἄν καὶ ὀλίγον ἐπίστευον τότε τὴν ἀσιατικὴν μαγείαν ἐδέχθην τὸν πρόσκλησιν. Ἀνθρωπὸς τις μεγάλωμος καὶ ὠραίος, φέρων κεφαλοδέτμιον πράσινον καὶ μπινίσιον τοῦ αὐτοῦ χρώματος, εἰσῆλθε μετὰ μικρὸν εἰς τὸ δωμάτιόν μας. Ἡ οὐσιογνωμία του ἦτον γλυκεῖα, ἂν καὶ σοβαρά, τὸ βλέμμα ζωηρόν, ὀξύ καὶ καταπληκτικόν. Ἐνδεδυμένος ὡς συμβολαιογράφος, ὠμίλει ἐν ἀπλότῃ περὶ παντὸς πράγματος, καὶ μάλιστα περὶ τῆς ἐπιστήμης σου, ἄνευ ἐμφάσεως, ἄνευ μυστηρίου. Τὸν ἔφεραν καρὲν καὶ τσιμπούχιον, καὶ ἐνῶ ὠμίλει περὶ τοῦ ἐπικειμένου μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀλγερίας πολέμου, παρουσιάσθησαν δύο παιδιὰ ἐφ' ὧν ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὅλοι οἱ παρεστώτες παρετάχθησαν κυκλωτέρως περὶ τὸν μάγον, ὅστις, καθίσας πλησίον τοῦ ἐν τῶν παιδίων, ἔλαβε τὴν χειρὰ του καὶ τὸ ἠτένιζε μετὰ πολλῆς προσοχῆς. Τὸ παιδίον τοῦτο, τέκνον Εὐρωπαϊοῦ, ἦτον ἐνδεκαετής. Εἶχεν ἀνατραπῇ εἰς Ἀλγερίαν καὶ ὠμίλει ἐλευθέρως τὴν ἀραβικὴν. Ὁ Ἀχμέτης παρατηρήσας ὅτι τὸ παιδίον ἐφοβήθη ὅταν ἐξέβαλε τοῦ μελανοδοχείου του τὴν γραφίδα του, «μὴ φοβῆσαι, εἶπε, τέκνον μου· θὰ γράψω μερικὰς λέξεις εἰς τὴν παλάμην σου, καὶ θὰ ἴδῃς μετέπειτα αὐτὰς· τίποτε περισσώτερον.» Τὸ παιδίον ἠσύχασε, καὶ ὁ Ἀραψ ἐσχεδογράφησεν ἐπὶ τῆς χειρὸς του τετράγωνον συμπεπλεγμένον μὲ ἀλλόκοτα στοιχεῖα καὶ χαρακτῆρας, ἔχουσε μετὰ ταῦτα ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς μελάνην πηκτὴν, καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸ νὰ ἴδῃ τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ προσώπου του· τὸ παιδίον ἀπεκρίθη ὅτι τὴν ἔβλεπεν. Ὁ μάγος ἐζήτησεν ἀκολούθως πύραυρον, ἔχουσε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐντὸς αὐτοῦ διάφορα φάρμακα, καὶ εἶπεν εἰς τὸ παιδίον νὰ ἴδῃ ἐκ νέου τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ἅμα παρατηρήσῃ Τοῦρκον στρατιώτην σαρόνοντα πλατεῖαν. Τὸ παιδίον ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, τὰ φάρμακα ἐτπινθῆριζον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθράκων, καὶ ὁ μάγος, κατὰ πρῶτον μὲν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, εἶπειτα δὲ γεγυῖα, ἐπρόφερε τινὰς λέξεις ἐκ τῶν ὁποίων ὀλίγας μόλις ἤκούσαμεν.

Ἡ σιωπὴ ἦτον ἀδιάκοπος· τὸ παιδίον εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῆς χειρὸς του, ὁ καπνὸς ἀνυψοῦτο συνερωδῆς διαδίδων ὀσμὴν ὀξεῖαν καὶ ἀρωματικὴν, καὶ ὁ Ἀχμέτης, ἀνάλητος καὶ σοβαρὸς, ἐραίνετο ὅτι ἐπροσκαλεῖ διὰ τῆς φωνῆς, ἥτις ἀπὸ ταπεινῆς ἐγένετο τραχυτέρη καὶ θορυβώδης, φάντασμα τι τὸ ὁποῖον ἐδράδυνε νὰ φανῇ. Αἰφνης τὸ παιδίον, ἀνασηκώσας τὴν κεφαλὴν, φωνάζον καὶ ὀλοφυρόμενον, μᾶς εἶπεν ὅτι δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἴδῃ τίποτε, καὶ ὅτι εἶχεν ἴδει πράγμα φρικτῶδες· ἦτον ὡς ἔξω φρενῶν. Ὁ Ἀραψ δὲν ἠπόρησεν ἀλλ' εἶπεν ἀπλῶς

«τὸ παιδίον τοῦτο ἐφοβήθη, ἄφετέ το· βιάζοντες αὐτὸ θὰ καταπλήξωμεν ὑπὲρ τὸ δέον τὴν φαντασίαν του.» Μετὰ ταῦτα ἔφεραν μικρὸν ἄραβον ὅστις δὲν εἶχε ποτὲ ἴδει ἢ ἀπαντήσῃ τὸν μάγον. Χωρὶς νὰ τρομάξῃ διὰ τὰ συμβάντα, ἐπρόσφερε τὴν χειρὰ του, καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπ' αὐτῆς, ὅπου εἶβλεπε τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον ἐβλέπομεν καὶ ἡμεῖς ἐκ τοῦ πλαγίου κλονούμενον ἐντὸς τῆς μελάνης. Ὁ ἀρωματικὸς καπνὸς ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ διαδίδεται πυκνός, καὶ αἱ εὐχαί, ποτὲ μὲν ψαλλόμεναι μονοτόνως, ποτὲ δὲ προφερόμεναι ἐντονώτερον ἢ ταπεινότερον, κατέσταινον συντονωτέραι τὴν προτοχὴν τοῦ παιδίου.

— Ἦλθεν! ἀνέκραξε τοῦτο, καὶ ὅλοι παρατηρήσαμεν τὴν αἰφνιδίαν καὶ ζωηρότερην συγκίνησιν μεθ' ἧς ἔφερε τὰ βλέμματά του εἰς τὸ κέντρον τῶν μαγικῶν σημείων.

— Τί φορεῖ;

— Κόκκινον φόρεμα χρυσοκεντημένον, κεφαλοδέσμιον πράσινον, καὶ πιστόλια εἰς τὴν ζώνην.

— Καὶ τί κάμνει;

— Σαρόνει μίαν πλατεῖαν ἐμπροσθεν μεγαλοπρεπστάτης καὶ ὠραίας σκηνῆς, ἡ ὁποία ἔχει πρασινὰς καὶ κοκκίνας γραμμάς, καὶ σφαίρας χρυσαῖς εἰς τὴν κορυφὴν.

— Παρατήρηστε ποῖος ἔρχεται τώρα;

— Ὁ Σουλτάνος μὲ ὀλὴν του τὴν συνοδίαν· ὦ! πόσον εἶναι ὠραίος!

Καὶ τὸ παιδίον παρετήρει δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ὡς διὰ νὰ ἴδῃ καλῆτερα, καὶ μὲ περιέργειαν συντονωτάτην.

— Ποίου εἶδους εἶναι τὸ ἄλογόν του;

— Ἄσπρον καὶ ἔχει πτερὰ εἰς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὁ Σουλτάνος;

— ἔχει γένειον μαῦρον καὶ πράσινα μπινίσια.

Καὶ μετὰ ταῦτα περιέγραψεν ἐν ἐκτάτει καὶ ἐμπεριστατωμένως τὴν συνοδίαν του, ἀλλὰ μετὰ τοσούτης ἀκριθείας ὥστε δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία ὅτι διηγεῖτο ὅ,τι εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν.

Εἶναι περιεργώτατον νὰ ἀναγνώσῃ τις εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Κ. Λαβόρδου τὰ μετὰ τὴν ἀνωτέρω σκηνὴν συμβάντα· τὸ παιδίον ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν παρεστώτων ἀπεκρίνετο ὅτι ποτὲ μὲν ἔβλεπε τὸν Σκῆπῆρον, ποτὲ δὲ ἀξιωματικούς ἄγγλους, πρόσωπα ζῶντα, τὰ ὁποῖα περιέγραφε μετὰ λεπτομερείας ἀξιοθαυμάστου.

Ὁ Κ. Λαβόρδης, καταπληγθεὶς ὑπὸ τῶν γεγονότων αὐτῶν, ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ πόθεν προήρχετο ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, καὶ τὸν ἠρώτησε εἰς συγκρατεῖται ν' ἀποκαλύψῃ πρὸς αὐτὸν διὰ μέσου χρημάτων τὸ μυστικόν του, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου νὰ μὴ κοινοποιήσῃ ἐφ' ὅρου ζωῆς του. Ὁ Ἀχμέτης συνῆνεσε καὶ «μὲ διηγήθη, λέγει ὁ Κ. Λαβόρδης, ὅτι εἶχε διδαχθῇ τὴν ἐπιστήμην του ὑπὸ δύο περιφῆμων σείλων. Μεταξὺ πολλῶν ὀνομάτων καὶ συνταγῶν γελοίων, ἀνεκάλυψα γνώσεις φυσικῆς τῆς ὁποίας οὐδ' ὑπωπτευομένην ὑπαρχούσας εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἄλλας ἀναφερομένας εἰς τὸν μαγὴν

*Παλαιά Αραβική**W. J. W.*

τισμόν. Δύναμαι περιπλέον, ἔλεγε, ὃ ἀποκοιμήσω ἀμέσως ὅποιον θέλω, νὰ τὸν κάμω νὰ πέσῃ, νὰ κυλίεται, νὰ λυσσᾷ, καὶ μεταξὺ τοῦ παροξυσμοῦ του νὰ τὸν βιάσω ν' ἀποκριθῇ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου καὶ νὰ μὲ φανερώσῃ τὰ μυστικά του. Καθίζω τὸν ἄνθρωπον ἐπάνω εἰς θρανίον, καὶ ερεφόμενος πρὸς αὐτόν μὲ χειρονομίας τινὰς ἰδιαιτέρας, τὸν ἀποκοιμίζω· δὲν κλείει ὁμῶς τὰ ὀμμάτιά του, μὲ ὁμιλεῖ, καὶ χειρονομεῖ, ὡς νὰ ἦτον ἐξυπνος.» Ταῦτα δὲ λέγων ἔκαμνε χειρονομίας τινὰς αἰτινες ὁμοιάζον τὰς τῶν μαγνητιστῶν μας. Μετὰ δὲ ταῦτα μὲ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸν τῆς ἐμφανίσεως ἐντὸς τῆς παλάμης περὶ ἧς προωμίλησα ».

Ὁ Κ. Λαβόρδης μαθὼν τὸ μυστικὸν οὗ τινος κύριαι βάσεις ἦσαν ἡ διαχάραξις τῶν σημείων καὶ τὰ τρία φάρμακα τὰ ὁποῖα δὲν ὀνομάζει διὰ νὰ μὴ ἀθετήσῃ τὸν ὅρκον του, βεβαιοῖ ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμία γοητεία, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπανέλαβε πολλὰκις τὴν πράξιν τοῦ Ἀραβὸς μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

Ἄλλος περιηγητὴς, ὁ Κ. Οὐ. Λάνης, Ἀγγλος, ἐπικυροῖ ὡς ἀναμφισβήτητα τὰ γραφθέντα ὑπὸ τοῦ Κ. Λαβόρδου, καὶ προσθέτει μάλιστα καὶ πολλὰ ἄλλα περίεργα.

Ὅλα ὁμῶς τὰ μυστήρια ταῦτα τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο μέχρι τινὸς ὑπεράνθρωπα, σήμερον, μετὰ τὰς περὶ τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας προόδους, ἐξηγοῦνται καὶ γίνονται καταληπτὰ. Ὅλοι σήμερον ἐννοοῦμεν ὅτι πρὶν ἀποδώσωμεν αὐτὰ εἰς δύναμιν ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου, ἢ ἀποποιηθῶμεν νὰ τὰ πιστεύσωμεν, πρέπει νὰ τὰ ἐξετάσωμεν καὶ νὰ τὰ μελετήσωμεν. Μήπως τὰ ἄγνωστα δὲν εἶναι πολὺ πλείοντα τῶν γνωστῶν, καὶ μήπως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἀνακαλύπτει καθ' ἑκάστην πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐγνώριζε πρὸ ὀλίγου; Μήπως ὁ Γάλλος καὶ ὁ Λαβάρδος δὲν ἐξήγησαν καὶ μετέβαλον μάλιστα εἰς ἐπιστήμην τὰς προρρήσεις τῶν προλεγόντων τὴν τύχην; Ν. Δ.

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΑΡΑΒΙΚΗ.

Μετὰ τὴν σύντομον περιγραφὴν τῆς κατὰ τὴν Ἀσίαν μαγείας, δημοσιεύομεν εἰκόνα παριστάνουσαν ἀγῶνα, ἢ φαντασίαν, ὡς ὀνομάζεται ἐν Ἀραβίᾳ· τοῦτο δὲ διότι τελεῖται συνήθως ὑπὸ ἀνθρώπων τῶν ὁποίων τὰ νεῦρα συνεκινήθησαν καὶ ἡ φαντασία ἐξήφθη διὰ τῶν ἀνωτέρω ὑποδειχθέντων μαγνητικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων. Τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, δέκα, εἴκοσιν ἱππεῖς ἀλαλάζοντες ἐφορμῶσι κατὰ σοῦ, σὲ σημαδεύουσι μὲ πυροβόλα στιλπνότατα, καὶ ἀναχατίζοντες τοὺς ἱπποὺς τρία βήματα μακρὰν σου, κενόνουσί κατὰ τοῦ προσώπου σου τὰ φοβερά ὄπλα των. Φρίκη τότε σὲ καταλαμβάνει· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ φρίκη παύρεται, ἡ θερμότης σοῦ ἀναδιβάλλει τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἡ λάμψις τῶν ὀπλων καταπλήττει τὴν ὄρασίν σου, αἱ φωναὶ τῶν θεατῶν καὶ τῶν ἱπποδρόμων, τῶν ἱππων οἱ χρεμετισμοὶ, ὁ ἀκατάπαυστος θόρυβος τῶν ἐκπυροκροτήσεων σὲ ἐκχωροῦσι, δὲν

βλέπεις, δὲν ἀκούεις πλέον τίποτε, καὶ αἰσθάνεσαι ἑαυτὸν φερόμενον ἀκατασχέτως πρὸς τὸν ἀγρίον ἐκείνον βίον. Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς, μὲ στήθος ἀσπμαῖνοι, μὲ σφυγμὸν συνεχῇ καὶ δυνατὸν, θέλεις νὰ πηδήσῃς ἐπάνω ἱπποῦ γαύρου καὶ θυμοειδοῦς, νὰ ἐμπήξῃς τοὺς πτερνιστήρας σου εἰς τὰ ἐσχισμένα καὶ αἱματοσταγῇ πλευρά του, νὰ μεθυσθῇς ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐρίζων πρὸς χιλίους ἐπιδεξιωτάτους συναγωνιστάς· περὶ τοῦ βραβείου τῆς τόλης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος, νὰ χειροκροτηθῇς ἀπὸ τὸ φρενιτῶν καὶ ἀσπαῖρον πλήθος.

Ὁ ἀγὼν οὗτος τελεῖται συνήθως τὰς ἐορτὰς μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων οὐχ ἦττον περιέργων, περὶ ὧν ἴσως ὁμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Η ΣΙΟΝΩΔΗΣ ΘΥΕΛΛΑ.

Διήγημα Ῥωσικόν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1811 ἔτους, τοῦ πόσον ἀξιωμακρονεύτου εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ῥωσίας, ἔζη τις πλησίον τῆς Νεναραδούης, γνωστὸς καθ' ὅλα τὰ περίχωρα διὰ τὴν φιλοξενίαν του. Καθ' ἑκάστην οἱ γείτονες ἤρχοντο εἰς τὴν αἰκίαν του, ἄλλοι μὲν διὰ νὰ φάγωσι καὶ νὰ πῶσιν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ παίξωσι χαρτίᾳ μὲ τὴν γυναῖκά του, καὶ ἄλλοι, οἱ πλείοντες, διὰ νὰ ἰδῶσι τὴν θυγατέρα του Μαρίαν εἰς αὐτὴν ἤρεσκε τὸ ὄγρον καὶ μελαγχολικὸν πρόσωπον καὶ τὸ καμφορπῶν ἐκ τῆς ἡσυχίας της. Ἦτον τότε δεκαεπταετής καὶ κανεὶς ἄνθρωπος ἤγνόει ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἐκληρονόμηται ἐλαιοῦς καὶ κτήματα· πολλοὶ μάλιστα τῶν εὐγενῶν τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τοὺς υἱοὺς των.

Ἡ Μαρία εἶχε ἀναγκασθῇ πολλὰς μυθιστορίας Γαλλικὰς, καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ὁ νοῦς της εἶχε ταχέως συλλεβεῖ ἀπὸ τῶν ἐρωτικῶν διειροπολήσεων. Εἶχε δεχθῇ εὐχαρίστως τὰς φιλοφρονήσεις πτωχοῦ τινος ἀριστοκράτου ἐκθρόντος ἐν ἀδελφῇ νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τινὰς μετὰ τῆς οἰκογενείας της. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὸς ἤρασθη τῆς Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς, παρατηρήσαντες τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην κλίσιν, μετεχειρίσθησαν τὸν ἀξιοματικὸν χειρότερον καὶ ἀποπερθεύσαντες ὑπαλλήλου, καὶ ἀπηγόρευσαν εἰς τὴν Μαρίαν τὸ νὰ σκεφθῇ καὶ περὶ τῆς μετ' αὐτοῦ συζωγίας της.

Ἐν τοσούτῳ αἱ δύο ἐρασταὶ ἀνταρτίζοντο δι' ἐπιστολῶν, καὶ ἐλαμβάνον κυρίας συνεντεύξεις εἰς τὸ δάσος τῶν πευκῶν πλησίον παρεκκλήριου ἔρημου. Ἐκεῖ, καὶ τοὶ μεμφόμενοι ὡς ἀσπλάγχυν τὴν τύχην των, ὠρκίζοντο ν' ἀγαπῶνται αἰωνίως, καὶ ἐσυζήτουσαν χιλίων εἰδῶν σχέδια. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ συνεντεύξεις τοὺς ἔφεραν τέλος πάντων εἰς ἀπόφασιν ἐρωτικὴν ἐπειδὴ, εἶπον, δὲν ἤμπουν μὲν νὰ ζήσωμεν ὁ εἰς χωρὶς τὸν ἄλλον, καὶ ὁμῶς θέλητες σιληρῶς καταστρέφει τὴν εὐτυχίαν μας, πρέπει νὰ νικήσωμεν μόνον μας ὅλα τὰ ἐμπόδια. Τὴν ἰδίαν ταύτην εἴρασαν πρῶτος ὁ νέος ἀξιωματικὸς, ἡ δὲ Μαρία, παραφερομένη